

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer
Sędziowie:	SSA Teresa Rak, SSA Zbigniew Ducki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 maja 2016 r. w Krakowie

sprawy z powództwa U. (...) Fundusz (...) (...) w W.

przeciwko P. W.

roszczenia z umów bankowych - innych

w przedmiocie zwrotu pozwu

na skutek zażalenia powoda U. (...)Fundusz (...)w W.

od zarządzenia Przewodniczącego składu Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 22 lutego 2016 r. sygn. akt I Nc 23/16

postanawia:

oddalić zażalenie

I ACz 719/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący składu Sądu Okręgowego w Nowym Sączu zwrócił pozew wskazując, że zostało on wniesiony przez profesjonalnego pełnomocnika i nie został należycie opłacony. Podniósł, że strona powodowa domaga się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 144 286,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i jednocześnie z wniesieniem pozwu pełnomocnik strony powodowej uiścił kwotę 1000 zł. Odwołując się do art. 130² § 1 k.p.c. wskazał, że pismo wniesione przez adwokata, które nie zostało należycie opłacone podlega zwrotowi, jeżeli podlegało opłacie stałej lub stosunkowej, obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu. W ocenie Sądu Okręgowego wniesiony przez stronę powodową pozew podlegał opłacie stosunkowej wynoszącej zgodnie z art. 13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych 5 % wartości przedmiotu sporu. Mając na uwadze to, że pełnomocnik strony powodowej wnoszący przedmiotowy pozew uiścił od niego opłatę w kwocie 1000 zł, a więc w wysokości niższej niż wymagana, zasadnym w ocenie Przewodniczącego był zwrot pozwu. Wskazał ponadto na przesłanki zmiany przepisu ustawy o kosztach sądowych – art.13 ust. 1a.

Zażalenie na przedmiotowe zarządzenie złożyła strona powodowa, zaskarżając je w całości wniosła o jego uchylenie i zasądzenia od strony pozwanej kosztów wywołanych wniesieniem zażalenia, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W uzasadnieniu skarżący podnosi, że Przewodniczący wydając przedmiotowe zarządzenie pominął fakt, iż od dnia 27 listopada 2015r. obowiązuje przepis art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, który stanowi, iż w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1000 zł. Wskazał, że wierzytelność dochodzona przedmiotowym pozwem, wynika z umowy kredytu, a zatem z czynności bankowej w zgodzie z brzemieniem art. 5 ustawy prawo bankowe. Skarżący podkreślił też, że przywołany przepis ustawy o kosztach sądowych wprowadza rozróżnienia spraw w oparciu o kryterium przedmiotowe, a nie podmiotowe, tym samym w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie ma znaczenia fakt, że strona powodowa nie jest bankiem, w rozumieniu przepisu art. 2 prawa bankowego. Odwołał się także do art. 509 k.c. i wskazał, że nadal podstawą pozwu jest czynność bankowa dokonana pomiędzy pozwanym a bankiem. W tym stanie rzeczy strona powodowa uiszczając opłatę sądową w wysokości 1000 zł opłaciła pozew w sposób prawidłowy i nie było podstaw do wydania zarządzenia o zwrocie pozwu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Racje ma skarżąca wskazując, że obowiązująca na chwilę wniesienia pozwu regulacja art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stanowi regulację szczególną względem ogólnych reguł ustalania wysokości opłaty stosunkowej, jednak kwestią kluczową z punktu widzenia przedmiotowego rozstrzygnięcia było to, czy przepis ten znajdzie zastosowanie na gruncie przedmiotowej sprawy. W świetle wskazanego wyżej przepisu, w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1000 zł. Przepis ten nie zawiera w swej treści kręgu podmiotów, które występując z roszczeniem mogą korzystać z preferencyjnych warunków, zawiera jedynie odesłanie do przepisów prawa bankowego, który pośrednio ogranicza zakres podmiotowy, bowiem stroną czynności, która leży u podstaw roszczenia musi być bank. Z treści wskazanego przepisu wynika jednak, że u podstaw roszczenia musi leżeć czynność bankowa w rozumieniu przepisu art. 5 ust. 1 i 2, co z natury rzeczy ograniczają krąg podmiotów, które z takiej regulacji mogą skorzystać. Nie ma przy tym racji skarżący, że wystarczające dla wypełnienia przesłanki tego przepisu w okolicznościach przedmiotowej sprawy było sięgnięcie do pierwotnej czynności, która wygenerowała dług po stronie pozwanego tj. do umowy kredytowej jaką pozwany zawarł z G. (...) Bank. Równoważną podstawą roszczenia jest w tym wypadku umowa cesji wierzytelności, która jest decydująca dla istnienia legitymacji czynnej w ramach przedmiotowego sporu. W orzecznictwie akceptowanym przez obecny skład Sądu Apelacyjnego podkreśla się, że cesja wierzytelności wynikającej z bankowej umowy kredytowej nie należy do zdarzeń prawnych, które są "związane z istotą stosunku" prawnego (stosunku kredytowego) w rozumieniu przepisów prawa bankowego. Czynność ta stanowi autonomiczne źródło stosunku zobowiązaniowego w relacji do umowy kredytu bankowego łączącej inne podmioty (por. art. XLIX § 2 p.w.k.c.; por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2014 r., II CSK 403/13, nie publ.). Tym samym w okolicznościach przedmiotowej sprawy istniała podstawa do zbadania, czy przywołane przez skarżącą czynności stanowią podstawę roszczenia wynikającą z czynności bankowej w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 ustawy prawo bankowe. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma wątpliwości, że warunek ten byłby spełniony w zakresie pierwszej ze wskazanych czynności, z tym jednak zastrzeżeniem, że przepis ten miałby zastosowanie w przypadku, gdyby stroną postępowania był z jednej strony Bank, a z drugiej kredytobiorca. Wtedy też maksymalna opłata od pozwu wynosiłaby zgodnie ze wskazanym przepisem 1000 zł. W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie mamy jednak do czynienia ze sporem pomiędzy bankiem, a kredytobiorcą lecz ze sporem między nabywcą wierzytelności, a kredytobiorcą i spór taki w ocenie sądu nie jest objęty regulacją wskazanego przepisu. Jakkolwiek bowiem również druga z dokonanych czynności, która legła u podstaw procesowego roszczenia stanowi w tym wypadku czynność bankową objętą przedmiotową regulacją (art. 5 ust. 2 pkt 5), to mogłaby ona znaleźć zastosowanie jedynie w sytuacji sporu między stronami tej czynności, nie zaś między pierwotną stroną tej czynności, a nabywcą wierzytelności. Nabywca ten bowiem nabywając wierzytelność od Banku nie stał się stroną czynności bankowej lecz beneficjentem wierzytelności z niej wynikającej. Za takim stanowiskiem przemawia również celowościowa wykładnia przepisu art. 13 ust 1a, który został wprowadzony ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych

innych ustaw (Dz. U. z dnia 12 listopada 2015 r.). Z uzasadnienia projektu ustawy wprowadzającej również tą regulację wynika, że wiązała się z koniecznością dostosowania przepisów prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. akt P 45/12, dotyczącego niezgodności z Konstytucją przepisów ustawy - Prawo bankowe, przyznających bankom uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z dnia 13 stycznia 2016. I ACz 1/16, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych). W tym stanie rzeczy zasadnie ustalając wysokość opłaty należnej od pozwu w ramach sporu toczącego się między nabywcą wierzytelności odwołał się Sąd do przepisu ogólnego tj. art. 13 ust. 1 u.k.s.c. i wskazując na obowiązek profesjonalnego pełnomocnika do obliczenia i uiszczenia opłaty w wymaganej wysokości, oraz rygor zwrotu nieprawidłowo opłaconego pisma (art. 130² k.p.c.) Przewodniczący składu Sądu Okręgowego dokonał zwrotu pozwu.

W konsekwencji orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c.

SSA Teresa Rak SSA Jan Kremer SSA Zbigniew Ducki